

det jo på verdenssamfundets, det vil sige FN's, vurdering af, at nu er der tilstrækkelig stabilt til, at det sker uden fare for den enkelte, men også – hvad der er nok så vigtigt – uden fare for, at en tilbagevenden bliver en trussel mod fredens opretholdelse. Og begge dele er vel vigtige.

Når UNHCR som partner eller rådgiver – kald det, hvad man vil – i forhold til Tyskland siger, at nu er det ved at være sikkert nok, er det jo så viseligt indrettet, at UNHCR også er Englands, Sveriges, Norges og Danmarks rådgiver på det her område. Derfor må man da forvente, at asylmyndighederne i Danmark, men også udlændingemyndighederne i nogle af de andre lande, på baggrund af de samme oplysninger kommer til at tage beslutninger, der peger i retning af, at fremtiden ligger i Bosnien.

Det, jeg konkret mener med det, er, at det ikke er regeringen, der tager stilling til, hvem der skal have asyl i Danmark; det er de uafhængige asylmyndigheder. De bygger bl.a. på oplysninger fra UNHCR, og hvis det er sikkert nok at vende tilbage fra Tyskland, vil grundlaget for udlændingemyndighederne til at meddele asyl i Danmark selvfølgelig også i langt de fleste tilfælde være ikkeeksisterende.

Den sammenhæng er der imellem den danske og den tyske ordening, og derfor er der bestemt ikke nogen mangel på logik i det. Vores lovgivning er forskellig. Det er også sådan, at selv inden for de nordiske lande er lovgivningen forskellig, men i det øjeblik der begynder at vende folk tilbage i større tal fra Tyskland efter samarbejde med UNHCR, vil det naturligvis også spille en rolle for den ageren, som de danske udlændingemyndigheder har. Ikke fordi man vil efterabe Tyskland, men fordi den rådgivning eller de oplysninger, der kommer fra UNHCR, selvfølgelig er de samme i forhold til de enkelte lande.

Derfor er det ikke noget med, at man vurderer tingene vanvittigt forskelligt i nabolande, men alene et spørgsmål om, at der er en forskellig praksis og lovgivning i forhold til det retsgrundlag, man opererer på i de enkelte lande.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt medgive indenrigsministeren, at min stemmeføring nok ikke er så afslappet som ministerens. Men det skal da ikke, synes jeg, være nogen hindring for, at man får debatteret det her beslutningsforslag.

Egentlig synes jeg måske nok, at ministeren burde have gjort mere ud af i sin svartale at for-

tælle lidt om, hvor mange der egentlig er repatrieret. Hvor mange har benyttet sig af den ordening, vi har? Er det ikke forsvindende få, må jeg så spørge ministeren. Måske har ministeren lige tallene, ellers ved jeg i hvert fald, at ministeren kan få dem.

Så må jeg sige til de andre ordførere, der har været oppe, at det her drejer sig jo fortsat om, at man får en diskussion, om det dog ikke ville være fornuftigt, at Danmark indtog den holdning, at det blev debatteret, om der ikke var mulighed for, at flygtninge kan vende tilbage til de lande, hvor der er opnået fred. Det er trods alt 90 pct. af flygtningene, der er på bistandshjælp. Sådan mener jeg at tallet helt reelt er.

Til hr. Søren Søndergaard vil jeg sige, at det er ikke noget, der lige er revet ned fra hylden. Det er tal fra Socialforskningsinstituttet. De andre tal, jeg havde med herop, var fra Danmarks Statistik. Jamen er der noget mere ædelt – det har jeg da i hvert fald ofte hørt folketingsmedlemmer sige – end netop tallene fra Danmarks Statistik?

Det, jeg synes er beklageligt, er, at der i denne statistik står – og jeg tror ikke, at Danmarks Statistik normalt benytter sig af sådan særlige svulstige udtryk – »kraftig stigning af antallet af udenlandske borgere«. Det er en statistik fra den 16. februar 1996. Det er en ny statistik.

Det, jeg synes er beklageligt, er, at man ikke har set den nogen steder. Man har slet ikke forholdt sig til den. Det er ikke folketingsmedlemmernes skyld. Det, jeg synes er underligt, er, at medierne ikke har omtalt denne statistik, som Danmarks Statistik faktisk selv gør ret meget ud af i overskrifterne. Der er en kraftig stigning i antallet af udenlandske borgere; det står der rent faktisk som overskrift.

Så må jeg lige en passant sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg synes, det er lidt pinligt at inddrage to andre sager, altså en privat adoption af et udenlandsk barn, som ikke har spor med flygtninge at gøre, og en indfødsretsmeddelelse til en kongelig person. Hvad er det dog for en gang gøgl fra hr. Søren Søndergaard? Jeg synes ikke, det hører hjemme i den diskussion, vi rent faktisk burde have haft.

Jeg beklager at måtte meddele, at der ikke er en vilje i Folketinget til at starte en egentlig repatrieringsordening, for det er jo i virkeligheden det, det drejer sig om. Altså, man påstår fra nogle partiers side – og jeg vil stadig væk sige mest Venstre og De Konservative – at man går helhjertet ind i denne diskussion, at man